

[Arbejdsministeren]

delse fra arbejdsgiverside eller fra de arbejdsøgende. Derfor fremlagde regeringen da også forslaget om, at virksomhederne selv skulle betale deres lønomkostninger i forbindelse med helligdagslukning, og fik det vedtaget i folketinget, eller at virksomhederne i konsekvens af denne lovgivning klarede deres problemer ved at tilrettelægge ferien for deres ansatte på en rimelig måde.

Fremskridtspartiet derimod har jo den opfattelse, at dagpengene er for høje, at man skal forringe de almindelige arbejdsløshedsdagpengesatser, hvad vi jo også fik indtryk af tidligere i eftermiddag under debatten omkring lovforslag nr. L 61, og samtidig har fremskridtspartiet, hvad dette lovforslag er udtryk for, den opfattelse, at alle de fiduser og omgåelsesmuligheder, der findes fra virksomhedernes side, skal fastholdes og bevares, ja, man kan nærmest, når man læser bemærkningerne til lovforslaget, få det indtryk, at det ville være ønskeligt med en udbygning af mulighederne for skatteyderfinansierede virksomhedsomkostninger i større udstrækning.

Der er altså en stor principiel afstand mellem fremskridtspartiets og regeringens opfattelse på dette område.

Jeg skal derefter svare på spørgsmålet om, hvorvidt den regel, nemlig § 85 a, der blev indsat i arbejdsløshedsloven, har virket efter hensigten.

Ud fra de tal, der er offentliggjort, tyder alt på, at reglen har virket efter hensigten. Vi har ikke haft den dramatiske stigning i arbejdsløsheden forårsaget af virksomhedslukninger betalt af skatteyderne; tværtimod har der været en kraftig afdæmpning. Samtidig har erfaringerne foreløbig tydet på, at der er visse problemer ikke mindst i forbindelse med løsarbejdere, og her har jeg tidligere over for folketinget sagt, at så snart vi har de endelige tal og en vurdering fra arbejdsmarkedets parters side, er vi indstillet på at korrigerer reglerne, sådan at vi undgår disse utilsigtede effekter af den lovgivning, som jeg tror er nødvendig. Der kan være andre eksempler på, at man fra virksomhedernes side har prøvet at omgå reglerne, og her vil der være behov for at stramme de regler, der nu er fastsat.

Jeg skal til sidst henvise til et interessant bidrag i bemærkningerne til lovforslaget fra

fremskridtspartiets side og citere fra bemærkningerne. Der står:

»Den brave arbejdsminister, der begyndte 1979 med at snyde venstre til at tro, at det var en socialdemokratisk indrømmelse, sluttede året med i den overflod af medieadgang, der som sædvanlig blev ham til del – men ingen i Danmarks Radio eller aviser forhørte sig hos det fremsynede fremskridtsparti – at hævde, at det skulle være en normal produktionsomkostning at betale for arbejdskraft, man ikke gjorde brug af. Gad vidst om han selv, når han er i udlandet, betaler sin bager for de rundstykker, han ikke køber herhjemme, fordi han er væk?«

Her skal jeg sige, at hvis jeg havde en scrapbog og hr. Glistrup havde en scrapbog, tror jeg nok, at en analyse ville vise, at hr. Glistrups medieadgang er nok så omfattende som den, der er blevet mig til del. Og til det rent saglige vil jeg sige, at det, det jo drejer sig om, er ikke et spørgsmål om at købe rundstykker hos en bager, men det drejer sig, hvis man skulle gå ind på hr. Glistrups eksempel, om, hvorvidt jeg – hvis jeg, hvad jeg ikke har, havde fastansat en bager til at bage mine rundstykker og jeg var bortrejst til udlandet – skulle betale løn til den bager, mens jeg var væk, uanset at jeg ikke brugte rundstykker, fordi jeg var bortrejst til udlandet, eller om det skulle være skatteborgerne, der via arbejdsløshedsforsikringen skulle dække omkostningerne til denne fastansatte bager, mens jeg var bortrejst. Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at skatteborgerne selvfølgelig skal betale omkostningerne. Regeringen er fortsat af den opfattelse, at det bør være produktionen, der bærer produktionens egne omkostninger, og ikke skatteyderne.

Demsitz (S):

Der skal jo ikke bruges megen tid på denne sag, men det er egentlig fantastisk, at et parti, der sandsynligvis har verdensrekord i usaglige kampagner mod statens forbrug af penge, tager sig den frihed at søge fjernet en lov, der netop skulle spare staten for millioner. Men det kan jo være, at det er, fordi man hellere vil forsvare industrien end de ansatte.

Jeg synes også, det er fantastisk, at man ikke er klar over, at her har virksomhederne selv en reel medbestemmelse med hensyn til,